

PARAULES PER LA PAU

Full informatiu

Número **54**

març 2006

DL: T-1274-2005

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

A. electrònica: tgnapau@tarragona.tinet.org

P. web: <http://www.tinet.org/~tgnapau>

MANIFEST PARAULES PER LA PAU

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

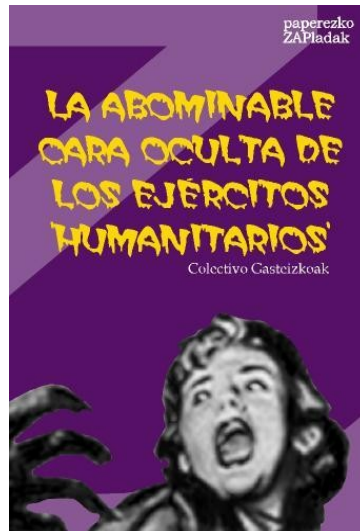
La presència dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font i digues-la donant suport amb la teva presència a

PARAULES PER A LA PAU

MATERIALS PER LA PAU

Pilar Palacio

AA.VV. (Col·lectiu Gasteizkoak)

**La abominable
cara oculta de
los ejércitos
humanitarios**

Editorial MCA, 2003.

Preu: 5 euros

La guerra d'Iraq ha estat el punt d'inflexió per qüestionar quelcom que, afortunadament, ja feia temps que es plantejava des dels moviments antimilitaristes i per la pau: la funció dels exèrcits i la realitat de les seves intervencions humanitàries.

El llibre d'aquest mes, tot i que va ser publicat al 2003, recull un seguit d'experiències al voltant de les funcions dels exèrcits. Els exèrcits de "defensa" (tal i com els nostres governs els justifiquen) no tenen cap sentit dins el discurs internacional en tant que cap país reconeixeria tenir un exèrcit d'atac (per tant, per defensar-nos de qui?). Malgrat això, cal preguntar-se com és que les guerres, amb aquests exèrcits de "defensa", no fan més que agreujar-se i multiplicar-se?

Els governs han optat per refer la lògica discursiva i mitjançant un "nou malabarisme lingüístic", han arribat al moment en què els exèrcits es dediquen al que ells anomenen "intervencions humanitàries"....

En aquest punt és quan nosaltres, des del pensament antimilitarista, ens posem les mans al cap!!! Mare meva! Com s'explica que els mateixos soldats, amb uniformes militars, entrenats i armats per a la guerra puguin esdevenir d'un dia a l'altre agents humanitaris?

A aquestes alçades ens sentim enrabiades, fins el punt que moltes i molts de nosaltres no som capaces ni tan sols d'opinar. I no sols davant d'això, sinó també davant de propostes com la que es va presentar a les Jornades de l'Institut per la Pau de la Generalitat de Catalunya, en referència a la creació d'unes Forces de Pau no violentes, dependents dels governs, dels Ministeris de defens o Interior, etc.

Per tot això, els apunts que ens aporta el llibre editat pel Col·lectiu Antimilitarista Gasteizkoak ens poden servir per trobar aquells arguments per defensar el contrari del que provoca la nostra indignació... Perquè si una cosa tenim clara és **la voluntat que desapareguin els exèrcits!**

Comunicat Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau en relació a visites “especials” de l'exèrcit i l'armada espanyols a Tarragona.

Dijous al matí arribava l'S-63 Marsopa, un submarí de l'armada espanyola, que fa un periple “sentimental” ver el seu desballestament (tal com van fer, en el seu dia, la fragata Cataluña i el JFK). Malgrat ser, més aviat, una peça de museu, va indignar, especialment, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau que es fessin gestions per fomentar visites de centres

escolars (quatre centres, si més no, malgrat les “explicacions” del departament d'Educació han visitat el submarí). Visites, força discutibles tenint en compte l'eix transversal d'educació per la pau. La presència d'una furgoneta de l'Armada fent “proselitisme” dissipava els dubtes en relació a la “peça de museu”.

Dijous a la tarda, divendres al matí i a la tarda i dissabte al matí, coincidint amb la seva partida, gent de la Coordinadora va desplegar una pancarta amb el lema “**Per una Mediterrània en pau, Fora vaixells de guerra del Port de Tarragona**” i va distribuir fulls informatius. Divendres al matí, a més, es van instal·lar jocs cooperatius per posar en pràctica el lema “No als vaixells de guerra! Hi ha coses millors per veure” (i fer).

Per altra banda, aquests dies (ves, quines casualitats!) hi ha hagut un stand de l'Exèrcit espanyol al Palau de Congressos, a la FITTA, organitzada per la CEPTA i inaugurada pel vicepresident de la Diputació, Sr. Ballesteros. També ha fet acte de presència (casualitats?) una furgoneta de l'exèrcit de terra a la Plaça Imperial Tàrraco.

Divendres a la tarda, la presència de membres de la Coordinadora provocà que la furgoneta desistís d'“aparcar” a la Plaça. Dissabte, al matí, la furgoneta aparcà però va fer poca clientela atesa la presència d'un grup d'activistes de la Coordinadora que van desplegar una pancarta amb el lema No a la Guerra i van distribuir fulls informatius.

Un cop neta la ciutat del virus militar seguim amb la preparació de les accions relacionades amb el tercer aniversari de la invasió d'Iraq, més convençuts/des que mai que la pau no passa pels exèrcits i que cal invertir en foment de cultura de pau enlloc de en armaments i enfrontament.

Cal apuntar, finalment, que, aquests dies, hem quedat farts/es que policies/guardia civils/militars ens hagin retratat, filmat, apuntat, i que hagin parlat de nosaltres per mòbil, walkie talkie, etc., que els mossos d'esquadra ens hagin identificat, que la policia portuària ens hagi fet despenjar una pancarta que no molestava ningú (o sí?), que ens hagin seguit pels carrers... Després de set anys els qui tenen el monopoli de la violència segueixen tirant pilotes fora i la relacionen amb un grup que ha donat mostres de conducta pacífica i no violenta.

Els dies 23 i 24 de febrer hi haurà un submarí de l'armada espanyola atracat al Moll de Costa. Sembla que la proximitat a la ciutat, a diferència dels darrers vaixells de guerra, es deu a la intenció que sigui visitat per alumnes de diferents escoles.

Entenem que la visita a un submarí de l'armada està en contradicció amb els continguts de l'eix transversal d'educació per la pau que forma part del programa formatiu actual. En conseqüència manifestem el nostre rebuig a la iniciativa i animem els centres escolars a refusar la invitació a visitar aquest artefacte bèlic així com a aprofundir en l'ensenyament de matèries relacionades amb la cultura de pau, la resolució no violenta de conflictes i l'estimació a la vida.

Conscients de la nostra responsabilitat com a educadors/res i transmissors/res de valors manifestem que l'educació per a la Pau suposa una eina de compromís que fa créixer als nostres alumnes en un esperit de comprensió, tolerància, amistat entre els pobles, pau i fraternitat universal, i una revisió dels nostres propis hàbits, actituds i creences.

Demanam al Departament d'Educació de la Generalitat que emprengui mesures, en l'àmbit de la seva competència, per tal que aquestes invitacions deixin de produir-se i s'involucri i promogui una veritable sensibilització, real i efectiva, en favor de la pau i dels drets humans.

TRES ANYS DE RAONS

A tres anys d'un parell d'importants esdeveniments, a hores d'ara només un es manté persistent: la guerra contra Iraq amb una força internacional que, contra el mateix dret que deia emparar, obria una altra capsa de Pandora justament quan Washington proclamava el final del conflicte bèl·lic; i que ara, com un dany col·lateral que no podien calcular des de les Azores, s'ha tornassolat en una guerra ja civil, ja oberta, entre comunitats mesopotàmiques.

Però mesos abans de l'enderroc del vell amic sàtrapa, arreu s'estaven produint uns altres moviments d'entitat, de tanta entitat –perquè no?– que la massacre que volien evitar: una mobilització contra la guerra d'un abast inimaginable anteriorment. És bo no oblidar el saber fer col·lectiu que va bastir, com en poques ocasions, una opinió pública amb certa coherència. Quan hi ha hagut una resposta de tan abast intentant diluir una amenaça? Recordem per exemple Bòsnia, i quan, a Tarragona, vam començar a bellugar-nos!

(Això fins i tot descomptant algunes col·laboracions sospitoses, siguin governs que van jugar a la puta i a la ramoneta, com el d'Schroeder, que segons darreres notícies sembla ser que passava paperets a unes secretes amistats; o les formacions polítiques que estaven més que còmodes a l'oposició esperant rèdits electorals. I cal sumar a més un inusitat alè que bufava des dels mitjans).

Tot i que aquesta fita del pacifisme sembli esmicolar-se com un terrós de sucre dins els humors biliosos de la *real politik*, per ser justos amb nosaltres mateixos, cal no desmerèixer els llençols als balcons, les cassoles fetes un bony a base de batucades, les invencions de lemes sense passar per agències de publicitat, les acampades urbanes o la bomba barrada de vermell a les solapes. Tot aquest bullici forma part d'un bagatge que és bo dimensionar amb sentit crític i alhora constructiu.

Perquè d'altra banda no cal fer ús de les hemeroteques per fer memòria: Guantánamo i els seus preventius definitius; Abu Ghraib amb la sergent satisfeta; presons al cel d'Europa; casoris bombardejats estratègicament; record de Faluya massacrada; José Couso mort perquè els periodistes de guerra ja saben on es fiquen i no cal demanar responsabilitats. Però sobretot aquell trio de governants, que miraven la càmera amb cara de primera comunitat i demanaven que els creguéssim.

I, sort, dels vídeos casolans que caben en el *petate* d'algun soldadet amb afany de notorietat; mira per on, una esletxa contra la impunitat.

Han estat tres anys de força raons, d'aquelles amb què ens amenaçaven les mares, ara entre governs, entre interessos negres i crus com el petroli, entre comunitats. I han estat una munió de raons que han enfortit com el ciment amb el pas dels tres anys el nostre no a la guerra. I és per això que ens veurem un altre cop al carrer el dissabte 18.

GUERRA y modernidad

Pau Gomis

Síntesis de algunas ideas de Toni Negri con respecto a la guerra, extraídas del primer capítulo de la obra "Multitud" Editorial Debate, noviembre de 2004 (lectura recomendada).

En el siglo XVII la guerra de los 30 años significó el paso de la Edad Media a la Era Moderna. Hubo matanzas de católicos y protestantes, hoy se enfrentan cristianos y musulmanes, pero la religión solo enmascara una realidad: el comienzo de una nueva era, la posmodernidad, que empieza con los atentados del 11-S.

En la época moderna la guerra se concebía como un conflicto armado entre entidades políticas soberanas, entre estados nación. La guerra y la política, relaciones políticas dentro de la sociedad, están separadas y el estado de excepción, que supone la suspensión de la constitución y el derecho jurídico, es una situación temporal.

Hoy en día, en que declina la autoridad de los estados nación, la guerra es un fenómeno general, global e interminable. Y ya que el conflicto ocurre dentro del mismo territorio global (el Imperio supranacional), se puede considerar una guerra civil.

Los conflictos armados locales no pueden ser tomados aisladamente, ya que ocurren dentro del Imperio y afectan al Imperio.

“La naturaleza de la guerra reside no en los combates reales, si no en la disposición notoria para ello” así lo describe Thomas Hobbes. No son guerras aisladas, si no un estado de guerra general y global que rebasa todo derecho internacional.

Con el fin de la guerra entre estados, podría parecer que existe una posibilidad de paz y democracia, garantizada por el derecho internacional. Pero la cantidad de guerras civiles globales (África Central, Indonesia, Oriente Medio, ...) y el declive de los estados nación nos hacen avanzar hacia un estado de guerra perpetua e indeterminado, a la suspensión del derecho internacional y a la ausencia de distinción entre el mantenimiento de la paz y los actos de guerra. El estado de excepción es permanente y generalizado. Este se convierte en regla y la guerra en condición interminable, por lo que se desvanece la distinción entre guerra y política. Una es la prolongación de la otra.

La guerra se ha convertido en una relación social permanente o forma de dominio. La vida cotidiana y el

funcionamiento normal del poder se han impregnado de la amenaza y la violencia bélicas.

La retórica de la guerra siempre se ha usado para describir actividades muy diferentes de las actividades bélicas, como las competiciones deportivas. La declaración de guerra a la pobreza, a la droga o al terrorismo se usa para unir a todas las fuerzas nacionales por encima de formaciones políticas.

Los enemigos no son estados concretos, ni agrupaciones, ni personas, si no conceptos abstractos o conjuntos de prácticas.

CONSECUENCIAS

Una guerra de límites indeterminados en lo espacial y lo temporal. En la era moderna tenía una clara definición espacial y el final era marcado por la victoria, la capitulación o el armisticio. En la posmodernidad nada

de esto ocurre. Una guerra dirigida a crear y mantener el orden social no tiene fin.

Las relaciones internacionales y la política interior se parecen cada vez más. No hay diferencia alguna en prácticas de guerra de baja intensidad o prácticas policiales de alta intensidad. No se diferencia al enemigo de “las clases peligrosas”, lo que permite criminalizar cualquier forma de contestación o resistencia.

Si el enemigo es abstracto e ilimitado las alianzas tienden a universalizarse. Reaparece el concepto de “guerra justa”, también el concepto de “mal” como enemigo de la humanidad, y nos acercamos a las guerras de religión. Pero ni el mal, ni el terrorismo proporcionan una base político-jurídica sólida para justificar el estado de guerra global.

Mobilitzacions tercer aniversari de la invasió d'Iraq

Amb motiu del tercer aniversari de la invasió d'Iraq hi ha previstes mobilitzacions contra la guerra a tot el món. Els lemes són:

- No a la guerra!
- Fora les tropes d'ocupació d'Iraq
- No al Guantànamo global

A Tarragona, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau amb el suport d'entitats i col·lectius cívics, polítics i sindicals hem previst el següent:

Concerts en record a les víctimes d'Iraq

• dia 3 de març a les 22,30 h.
Txipi Ai té a La Vaqueria

• dia 9 de març a les 22,40 h.
Concert acústic
Jordete (Pacho Tafalla), Roger Gisbert (Tixipi Aité) i Quimet & companyia (La Ràbia Acústica).
Museum Cafè

dia 10 de març a les 19,30 h.
Inauguració exposició "Acudits de premsa" de Victor Centelles
Museum Cafè

dia 16 de març a les 19,30 h.
Passi de documentals sobre la resistència a Israel i Palestina i tertúlia amb Avi Mograbi, cineasta israelí.

dia 17 de març tarda i 18 al matí (a concretar)
Accions descentralitzades.

dia 18 de març a les 17 h.
MANIFESTACIÓ – Plaça Corsini de Tarragona